Värdet av ett tätt-sittande lock på sädeslådan

VID FÖRSTA tanken torde Ni ej fästa någon vidare vikt vid sädeslådans lock på radsåningsmaskinen. I verkligheten är detta lock en mycket vigtig sak.

Deering och **McCormick radsåningsmaskiner** äro försedda med lock helt och hållet av stål, vilka icke fastna, ruttna, spricka eller snedvridas — vilka fel förekomma hos trä-locken endast. Och lock-kanterna gå över låd-kanterna, så att lådan är både vind- och regn-tät. Ett snedvridet trälock tillåter vinden att blåsa bort god säd ut ur lådan och strö den ut över markens yta. Ett sprucket eller snedvridet trälock föranleder också regn att tränga in, förorsakande därigenom matningsrören att rosta och bliva hindrande för säden att löpa ut. Detta händer icke med McCormick och Deering såningsmaskiner. Och de oförstörbara stållocken på dessa såningsmaskiner kunna icke av hästarna uppbräckas. Atskilliga farmare, som hava behandlat utsädet med giftlösningar såsom skydd mot vissa sädessjukdomar, hava förlorat hästar just därigenom, att djuren bräckt upp det snedvridna locket på sädeslådan och ätit sig fulla av den förgiftade säden.

En annan fordel av McCormick och Deering stållock är, att de äro flata, så att köraren kan stå på dem medan han kör såningsmaskinen, skyddande sig på det sättet mot dammet, när han arbetar på torra åkerfält.

Stållocket är endast en av de många framstående egenskaper, som äro förbundna med **Deering** och **McCormick radsåningsmaskiner**, vilka äro fullständigt beskrivna i den katalog, som vi hava färdig att sända till Er. Sänd namn och adress till närmaste filial, skriv i marginalen på denna annons — och besök Eder lokalagent för International vid första lägliga tillfälle.

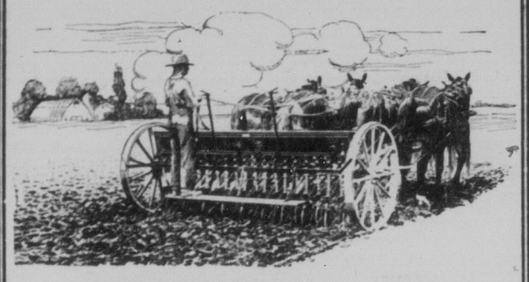

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
OF CANADA
HAMILTON CANADA

WESTERN BRANCHES: BRANDON, WINNIPEG, MAN., CALGARY, EDMONTON, LETHBRIDGE, ALTA., EST EVAN, N. BATTLEFORD, REGINA, SASKATOON, YORKTON, SASK.
EASTERN BRANCHES: HAMILTON, LONDON, OTTAWA, ONT., MONTREAL, QUEBEC, QUE., ST. JOHN, N. B.

FYRA ÅR VID FRONTEN.

Erfarenheter och iakttagelser ifrån min tjänstgöring som soldat i den canadiensiska armén.

Av **John A. Hägglund.**

XVII.

Betydelsen av slaget vid Marne. — Huru Frankrike bar krigsbördan.

Fransmännen äro utan likar som solnater. Den demokratiska franska armén var en armé av borgare. **Varje fransman hatar krig och just därför äro de världens mest ansedda soldater.** Det har sagts, att Frankrikes armé "räddade världen från tyranni och envälde." Om så var berodde detta på, **att landets armé var nationens själ,** bildlikt talat.

Man har också påstått, att Frankrike fann sin själ eller dess armé vann sin betydelse som "nationens själ" i första slaget vid Marne. Detta slag uppväckte den franska nationen till insikt om, vad den i framtiden måste lida och utstå. Den seger, som här vanns av de franska vapnen berodde på det faktum, att **denna själ existerade före kriget,** och att nationens själskänsla gjorde sig gällande i varje fransk soldats bröst samt därför, att den franska soldaten var icke blott medveten om att han stridde för hem och härd utan även för världsdemokrati och världens frihet.

Här igen finner man orsaken, varför man icke blott i armén utan också ibland den civilla befolkningen fann en sådan stadighet och sådan av självuppoffring, som vunnit hela den civiliserade världens beundran.

Frankrike stridde för bevarandet av sina hemhärdar och i denna mening berörа vi de strängar, som rörde nationens själ. De legioner, som bemannade löpgravarna från Sommefloden till schweiziska gränsen, höllo tillbaka med sina gevär, kulsprutor och kanoner en fiende som hade uppsåtligt föresatt sig att nedtrampa nationens åkrar och sticka dess hem i brand. All välfärd ibland statsmän, som ha försökt att fördunkla skulden eller orsaken till krigsutbrottet, lyckades dock inte att undanröja detta faktum. Frågan om, vilken som började kriget, eller vilka, som voro orsaken därtill, har många svar och har nästan blivit bortglömd eller borttapad i den dystra tjockan av svunna tider. Men med sina söner blödande och döende på sin egen mark blev Frankrike väckt till ett tillstånd av hjältemod, som kan liknas med det ärorika Spartas. Under de första krigsveckorna, när den franska armén sopades tillbaka från Belgiska gränsen till utkanterna av Paris, var Frankrike en förvirrad och en av panik slagen nation. "Spökhistorierna" från 1870 hemsökte alla från presidenten och hans rådgivare till kontorsbitrådena, konstnärerna, yrkesmännen och dagkarlen, alla sågo för ett kort förekommande ögonblick en syn av hurusom deras kära land ännu en gång trampades under hälarna av de brutala ulanerna.

Men med krigslyckans ändring i slaget vid Marne blev Frankrikes hopp och mod återvunnit. Räddslans spöke försvann. Ur den lutringseld av järn och blod, som nationen genomgått, framsteg den med förnyad kraft och uthållighet. Jag såg de ångestkval, som förorsakade denna omskapelse. De nådde sin höjdpunkt med bombarderingen av Rheims katedral. Denna våldshandling sammansmälte känslorna av hela nationen och beredde folket för kommande lidanden och seger av krig.

Jag såg Frankrike undergå dessa lidanden och sorger. De återspeglades i de tärda anletsdragen av de svartklädda kvinnorna. De lyste i ögonen på de bläklädda soldaterna. De till och med syntes i de lungna barnaögonen. Dock visade de sig starkast i det sätt varpå nationen utförde sina dagliga sysslor, — ja, ock lekar, ty man har icke glömt att leka i Frankrike. I allt såg man en normal nation.

Krigets ärr synas överallt. Knappast en kvinna finns, vars sorgeklädnad icke bär vittne om att en make, son eller broder har dött för Frankrikes försvar. Och den underliga sammanblandningen av uniformer ljusblå, khaki med den del av de gammalmodiga röda byxorna och blåa rockarna, som ännu begagnas, utgör en sinnesrörande tavla isynnerhet, när man tätt och ofta ser en rockärm hänga slapp och ett byxben upfästat — tavlan bär sin sorgeprägel av hundratusentals lemlästade personer.

Frankrike emottog krigets värsta slag mitt i ansiktet så att säga. Under första två åren spridde de tyska arméerna sig över de mest produktiva provinserna liksom en grå förtärande syra, åtande sig genom allt, som låg i dess väg, förtärande den mest värdefulla egendom och de mest nyttiga liv av den franska nationen.

Denna uppoffring förkrossade icke nationens sinne. I stället förorsakade fiendens världshandlingar — ruinerade kyrkor, grusade hem, skymfade kvinnor — en allmän insikt om verkligheten av Tysklands hot mot världen.

För den franska mannen och kvinnan blev kärleken till deras land under kriget en religion — en religion uti vilken fäder, mödrar, söner och döttrar gjorde anspråk på de högsta privilegier, skänkta till Korsfararne och den slutliga uppoffringen, som vann matyrkronan.

Den strid, som förhindrade det största företag av organiserat barbari, som världen någonsin bevittnat under en period av 3,000 år, har blivit kallad "underverket vid marne." Och säkerligen var det ett underverk. Under tre dagar riktade ulanernas förtrupper sina bloddrypande spjutuddar emot Eiffeltornet, sägande förtroligt: "Inom en vecka skall vår flagga svaja ifrån toppen på Frankrikes högsta tinnar." Men Gud, som väver världens öde på ett mystiskt sätt, hörde det franska folkets bönerop. Underverket skedde. Paris, den mest sköna skapelse av människohand, blev sparad ifrån plundring och erövring.

Det är ingen lätt sak att beskriva fransk patriotism för den här i landet boende allmänheten. Endast en sympatiserande penna kan beskriva de långa sorgliga berättelserna om självuppoffring, som har visat sig ibland befolkningen. När man har vistats uti en atmossvär av folk, som dagligen uppoffrats på patriotismens altare, gör sig en känsla av ovärdighet gällande, när man försöker att pleja djupet av fransk patriotism, utforska dess källor och uträkna resultaten av densamma.

När den sista domen har fallit över detta stora krig skall det säkerligen heta att Frankrike räddade världen från envälde. Diplomater hava under långa tider profeterat och förutsagt en strid emellan demokrati och envälde. Världskriget var själva höjdpunkten av denna strid, som ännu pågår, men glädjande nog icke i form av krig och massmördanden. I denna kamp har Frankrike varit demokratiens förkämpe och ingen bättre belysning av denna demokratiska anda finnes än den franska armén.

När man talar om den franska armén i dag, är hela nationen inbegripen, ty alla landets bebyggare äro bundna med heliga band till så väl prövningarna som triumferna av den stridande delen av landets befolkning.

Om vi jämföra franska armén med den tyska sådan som den var före revolutionen i Tyskland, finna vi, att änskönt båda äro grundade på allmän värnplikt, äro de blott olika i vad inspiration av tjänst beträffar. De äro totalt olika i själskänsla. Historiens analogi giver oss skiljaktigheten mellan det tyska och franska militärsystemet i berättelsen om Rom och Grekland. De romerska arméerna voro organiserade förerövringar och för spridandet av romersk "kultur" till de mest sydliga gränserna av Carthage och till de nordligaste byarna i England. Den romerska armén liksom hans preussiske efterföljare satte sina klor i bröstet på den civillicerade världen. Romersk makt liksom preussisk sådan härstammar ifrån kejsarnas och de ledande klassernas själviska ambition.

Under Pericles tid i Grekland var rådet den gällande makten i så väl inhemsk som utrikes politik, och dess armé var folkfrihetens beskyddare. De ideal, som inspirerade Aternarna, voro de ideal, som inspirerade Frankrikes soldater.

I analyseringen av den franska soldatens sinne måste man ihågkomma det faktum, "att strida är en handling av sinnesrörelse; och det måste medgivas, att en sinnesrörelse som uppspringer från ett ideal är mycket skönare än en handling, som utföres för en person eller en klass av folk. Tyskarna gingo i strid med kejsarens bild inpräglad i sin hjärna medan fransmännen stridde för allt, som innefattas i ordet Frankrike.

Kort sagt, tyskarna förhärligade, beundrade och upphöjde krig; fransmannen hatar, föraktar och avskyr krig. Jag har sett de båda nämnda nationernas soldater i slag. Jag har studerat dem och talat med dem efter olika strider. Jag har varit på vakt för sådana yttringar som illustrera de rätta känslorna hos såväl den tyske som franske krigaren.

På mångahanda sätt visade tyskarna, att det var kejsaren och den militära klassen, som de stridde för, och de voro medvetna därom. Kejsaren och dennes klass symbolisera det teutoniska militär systemet som drev det tyska folket till sådana oerhörda uppoffringar i sina försök att utsprida detta system även över världen.

Aldrig visade den franske soldaten något som icke tydde på, att han stridde för sitt land sina städer, och sina hem. Han gav aldrig vika för krigslystnad och han visste att kriget var ett ont, en plåga, som ödelade hans älskade land. Därför ansåg han det som sin plikt att göra sitt yttersta för att utrota och för alltid göra slut på denna plåga. Den intelligente fransmannen lägger sig vinning om att förklara, hur ologiskt, ointelligent och ociviliserat krig är. Dock bär samme person republikens uniform och i vilt raseri stormar han emot kulsprutornas mynningar.

Förtjänar icke den person, som inser detta brutala av krig men änskönt icke drager sig tillbaka för att betala dess kostnad eller undgå straffet för detsamma, att kallas för hjälte mycket mera än den, som strider för att tillfredsställa ambition? Jo säkerligen. Och därför säger jag, att den franska armén som jag kommer att skriva om nästa vecka var en armé av hjältar.

LITE MATEMATIK.

På ett kontor var springpojken skyldig clerken 30 cents. Clerken var skyldig kassören 20 cents och kassören springpojken 20 cents.

En dag hade springpojken fått 10 cents för mycket tillbaka av en kund och för att avbetala litet av sin skuld gav han den åt clerken. Clerken gav den åt kassören och infriade därmed halva sin skuld till honom, men kassören gav 10-centarn åt springpojken och sade:

— Nu är jag skyldig dig bara 10 cts.

Springpojken gav slanten åt clerken och sade:

— Nu är min skulde inte mer än 10 cents. Men clerken gav den till kassören.

— Nu äro vi kvitt, sade denne.

Kassören gav den till springpojken och sade:

— Nu är jag inte skyldig mer.

Springpojken gav clerken 10-centarn med orden:

— Nu äro vi också kvitt.

Där ser man vad pengar kunna uträtta, när de komma i omlopp.

Graverande. Allmänne åklagaren yttrar i sitt anförande: — Den anklagade är en i högsta grad omoralisk och lättsinnig person, som jag många gånger träffat på ställen, dit en hederlig människa icke vill sätta sin fot.

Friska, Lyckliga Barn
och FULLVUXNA PERSONER
finnas i de hem, där
DR. PETERS
KURIKO

är husmedicinen. Den utdrifver orenheten från systemet och frambringar nytt, rikt, rödt blod samt friskt, fast och hälsosamt hull.

Beredd af rena, hälsobringande rötter och örter lämpar den sig särskildt för barn och personer med ömtålig konstitution.

Apotekare kunna ej anskaffa den. För närmare upplysningar skrif till

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.
(Levereras tullfritt i Canada)

JAKTBYTE.

(För Svenska Canada Tidningen.)

Flentligt är allt under Tillvaros Ok:
ur "vänskapens" horn bjudes — ingenting;
den "kärlek," som ljugit sig skär uti bok,
ej lögats i Hjärtesjö någonsin.

Hopp — gör dig till narr, för att hånande le
åt dig, om — du naglat kanonnerna.
Hans namn tecknas jämt W. W.
som under de fjorton Wilsonerna.

I brev till en, efter modernt hemsvenska begrepp, titanisk författare, kom jag att använda uttrycket "svensk pattpoesi." Härmed menade jag naturligtvis — pattvärs, den värsart, som huvudsakligast rör sig bland "gungande barmar". Stordelen av hemsvenska dikter gör ju ej annat och ej så litet av resten "pysslar och sysslar" omkring — sluringskål. Hade jag menat "digivande poesi," somt togs för givet, säkerligen skulle jag i så fall sagt just det.

Jaja, det moderna Sveriges diktkonst är ju sådan, som hemsvenskarna vill ha den, förstås! En liten, liten smula Tegner, ett par procent Fröding, lite fransk rödpeppar, tysk lök och engelskt salt, det hela gräddat i bibliotekens bakung, men, förstås — ty det är huvudsaken —, franska järn.

En av Sveriges bokförläggare skrev mig nyss så här: "Felet med svenskamerikanska författare, och synnerligast dig! är det att ni ej följa våra strömmingar.". Däri hade han, Gudi lov! skäligen rätt. Åtminstone har aldrig jag följt hm..... andras — strömmingar, ty all strömming synes mig oaptitligt benig och utan närande egenskaper.

I konsten att manövrera promenadkäppen graciöst överträffar Sveriges diktare våra — det medgives. Men gäller det att få hemvävd lyrik eller epik ur diktens vävstolar då ha vi två alnar vadmal, äkta och vackert, till varje deras aln av — importerat kasenett. Därtill sy vi med hemspunnen linråd och — för hand.

Det är emellertid sanning, att för sådana damklädningar som nertill äro i saknad av, vad som fattas upptill, för slik beklädnad är nog— kosmopolitisk "sockerduk" lämpligare än våra vävnader.

"Populär filosofi heter ett arbete, som jag nyss fått inhändiga. Boken "filosoferar" över allt sedvanligt och alldagligt och på sedvanligt och alldagligt sätt. Ungefär denna metod använder sig författaren av: Varför spricker icke trädet på tvären, då det kilas längdvis? Jo, emedan — det då klöves onaturligt. Och nog är väl detta svar lämpligt för sådan fråga. Filosofen har visst blivit av med hundra tusen exemplar av sin bok, och den omständigheten, jämte min törst för popularitet, förstås! lockar nog in även mig på den populära filosofiens landsväg. Och även jag skulle få ihop det så, att varje min läsare utbrister, "De å' sannt, ty så har jag alltid tänkt själv." Stundom får jag väl besvär vid väljandet av svar till mina frågor, men kan jag ej då göra dem margefalda? T. ex: Varför går mänskan på två ben? Den frågan kan ju besvaras med, att hon därigenom onödggör användandet av flera par rubbers, men också att hon på det sättet kommer att påminna om sin halvbroder gåsen, o. s. v. bara det är dumt nog, ty allt dumt är ock populärt och — inkomstbringande.

Annars är popularitet frukt av annonsering. Det har hänt i till och med vår tid, att väl annonserat kaffe med dito dopp ha brakt sin — författarina både myntade och andra lagrar. Men så fick, förstås, kokarn och våf feljärnet skötas ordentligt, ocn goda annonsörer väljas som gäster.

Huvudskillnaden mellan en bard och en poet är den, att den förstnämnde väljer sig meter för ingivelsen, medan den andre — handlar tvärtom. En poet hör de eller de ljudförknippningarna varpå han i bok eller annorstädes förser sig med idéen, som därför alltid är möglig. Genom att vända idékakans botten uppåt i meterns stekpanna, märkes ej kakans ålder av — klinkvanda hjärnor, om dessa, som oftast är förhållandet, ej hunnit få känslans mjölktänder utbytta emot sådan mental tuggapparat, som tål och kärhåller tänkandet rågbröd.

DEN BORGERLIGA KULTUREN.

Av Nidolv.

Den borgerliga kulturens fältrop var Frihet, individuell frihet i största möjliga utsträckning. Allteftersom kulturen utvecklade sig blev denna frihet inriktad å det ekonomiska området och idag består friheten i det kapitalistiska samhället, huvudsakligen i att på bekostnad av andra människor exploatera naturliga rikedomar och arbetet. Kapitalismens utveckling har kringskurit den politiska och därmed den individuella friheten till ett intet. Den härskande klassen blir också den kulturellt bestämmande. Kulutrmänniskan, som strävar efter att tillgodogöra sig och andra vetenskapens vinningar och forskningens lärdomar och som finner livets största uppgift och värde i att själv utvecklas och hjälpa andra till utveckling — ser med oro våra dagars kulturförfall. En blick omkring oss i samhället är nog för att konstatera, att kapitalistsystemet är roten till denna degenerering i kulturellt hänseende.

Alla de vackra deviser, under vilka den borgerliga kulturen började vandringen mot frihetens mål, ha förvanskats och egoismens anda besjälar nu de flesta. De senare årens respektlöshet mot historisk rättshävd ha lämnat fruktansvärda spår efter sig hos människorna. I den allas kamp mot alla, som utgör stridens medel och ändamål finnes intet rum för en samhörighetsanda, vilken dock är nödvändig om kulturen skall bestå och utvecklas. Den borgerliga kulturen har misslyckats därför, att den aldrig gått till roten med det onda. Kapitalistisk konkurrensmoral i en s. k. fri tävlan om guldet och arbetets vinst, kan aldrig höra samman med kulturens fundaméntala princip: samhällelig ordning. Ty det är väl ingen samhällelig ordning i ett system, som utestänger det stora flertalet från delaktighet i kulturfrukterna och arbetets mervärde. Genom att predestinera arbetarklassen till ekonomiskt slaveri har man ju utestängt den stora procenten människor från brukandet av det, de producera.

Vad är kultur?

Nordisk Familjebok definierar begreppet kultur i bl. a. orden:

"I själva verket strävar kulturen att förvandla striden för tillvaron till ett **samarbete** för tillvaron."

Som vi se har den borgerliga kulturen ingenting gemensamt med detta. Borgarkulturens högsta frihetslag är exploatering, konkurrens och förtryck av medmänniskorna, blott man är i besittning av den erforderliga makten därtill. Det fanns ett tidsskede då den borgerliga kulturen hade en uppgift att fylla, men i den mån konkurrensen stegrades och kapitalet koncentrerades för profit, minskadeds kulturens svängrum i samhället. Allteftersom kapitalismen framryckt har också kulturen i dess begrepp försvagats och nu klagas allmänt över kulturens dekadans. Men skall man kunna begära, att ett samhälle, som är byggt på ekonomiska och i sin mån politiska orättvisor skall kunna i längden bli upprätthållare för verklig kultur? Vetenskap, konst, litteratur, kort sagt allt, som kan hänföras till kulturarbete eller strävan till fullkomning, är ju fört fram för profitens altare, där de flesta böja knä. Varken vetenskapsmannen, konstnären eller författaren våga tänka och handla självständigt om de vilja leva — de måste böja sig för de grupper, som inneha den ekonomiska och därmed politiska makten. Den borgerliga kulturens frihet är endast humbug. Den verkliga friheten till utveckling förhindras på grund av de ekonomiska missförhållandena.

Genom parollen "en allas kamp mot alla" har människorna kvarstått ganska nära rovdjurens stadium. I stället för inbördes hjälp att besegra naturhindren och gemensamt arbeta för odlingen och mänsklighetens lycka, bekämpar människorna varandra.

För oss, som bygger vårt samhällsvetande på den materialistiska historieupfattningen, framstår kampen mot den borgerliga kulturen som nödvändig. Borgarkulturen har nämligen indelat människorna i klasser: fattiga och rika, obesuttne och besuttne. Och den egendomslösa klassen är störst till antalet, till produktiviteten. Klasskampen, som föres av arbetareorganisationer måste, om den skall få någon betydelse, också vara en kulturkamp, en kamp för allas lycka.

Socialismens stora mål är klass-samhällets avskaffande. Det skall bli endast en klass: den arbetande klassen.

Hur högt ligger icke detta socialismens mål över den borgerliga kulturens egoistmoral. Att omdana hela produktions- och distributionssystemet så, att arbetet blir källan till allas rikedom och icke, som nu, till några i att inrikta mänsklig **forskning och** odling till hela mänsklighetens fromma — i stället för detta löneslavsystem till båtnad för några få procent oduglingar och lättingar.

Borgarkulturens apologeter må så gärna komma med reformer för att lappa upp samhällsskavankerna, de må predika moral och med fariseisk självmedvetenhet fördöma pionjärerna för den nya kulturen, det nya samhället, men för varje ny reform och nytt moralbud slå de nya spikar i borgarkulturens likkista, därför att de icke söka bota samhällsförfallets orsak — det privatkapitalistiska systemet.

Detta är icke lösa antagandet, utan socialismen bygger på historiens lärdomar och vetenskaplig forskning.

Så förfallen är den borgerliga kulturen nu, att den även fördömer arbetarmassornas solidaritetsmoral: så förblindad är den i kampen för produktionsmedlens behållande att den hellre söker förhindra produktionen än att tillåta arbetarnas övertagande och användande av den till allas fördel.

Men det är endast utvecklingens gång. Den borgerliga kulturen sjunger på sista versen, den är utlevad och förfallen, den blev aldrig massornas kultur och därför icke hela mänsklighetens. Därför får den ge vika för arbetarmassornas allt bestämdare krav på en ny kultur, byggd upp av och genom folket själv och vars närmast liggande mål ständigt viker för andra avlägsnare och större — mänsklighetens vandring framåt och uppåt till ständigt nya och storslagnare kulturvidder. — S. S.

Huden av en oxe lämnar i medeltal 16 kg. läder, en hästhud däremot knappast hälften.

"BILLIGT KÖPT, DYRT TILL SLUT."

Detta ordspråk kan ej tillämpas i något fall bättre, än när det är fråga om att köpa botemedel. Om Ni t. ex lider från konstipation, dålig aptit, huvudvärk, sömnlöshet eller andra maglidanden, är Triners American Elixir of Bitter Wine det bästa botemedel, som Ni kan köpa. Nu torde någon vilja omtala, att han vet om något medel, som är tio, tjugo eller trettio cents billigare. Ni vill kanske följa denna antydan och köpa billigt, men Ni kommer snart att inse, att Ni har kastat bort Edra penningar. Ett pålitligt botemedel är alltid värt sin vikt i guld. Just såsom mr. Joseph Zeleznik skrev till oss den 23 februari: "Star City, W. Va., box 158. Triners American Elixir of Bitter Wine är mera värt än pengar. Jag rekommenderar det hjärtligt till alla mina landsmän. Publicera mitt fulla namn och adress". Fråga Eder apotekare eller medicinhandlande efter Triner's Angelica Bitter Tonic. **Joseph Triner Company, 1333-43 S. Ashland Ave., Chicago, Ill.**

VILL NI RESA TILL GAMLA LANDET?

Särskilda anordningar hava gjorts med Canadian National järnvägskontor i Montreal, varest vi hava en man, som talar alla europeiska språk, och möter alla tåg med våra passagerare:

UKRANIER	POLACKER	BUKOWINIER
CZECHO-SLOVAKER	JUGO-SLOVAKER	ÖSTERRIKARE
RUMANIER	UNGRARE	BULGARIER
SVENSKAR	NORRMÄN	DANSKAR

Vår representant i Montreal vill visa Er till ett boarding-hus — gå med Er till konsuln — ordna om Edert respass — checka Edert baggage, och när allt är färdigt för avresan följer han med Eder till ångaren.

Ni får resa i kolonist-vagnar
från Winnipeg till Montreal med
sovplatsbekvämligheter utan extra kostnad.

Gå till vilken som helst

Canadian National järnvägsstation, betala agenten en förskottssumma av $25.00 på Eder oceanbiljett och köp Eder järnvägsbiljett till Montreal på samma gång. Han vill giva Eder kvitto och resten får Ni betala å Montreal-kontoret.

Ni erhåller billigaste pris till varje hamn.

Skeppen gå ofta till Danzig och Trieste. Till Krakow, Lemberg och Czernowitz är biljättpriset på järnväg ännu icke fastställt.

Kom in och rådgör om saken med vilken som helst agent av

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS
676 MAIN ST. och MAIN och PORTAGE.

Hudar — **Pälsverk** — Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa den till

Frank Massin
Efterskrif priser och fraktsedlar.
BRANDON, ... MAN.

O MÄN O

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder,** deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes **fritt i försegladt omslag** till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den påtaliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Suites 209-210, Chicago, Ill.